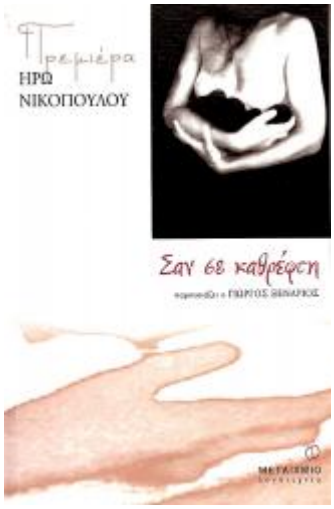
"Σαν σε Καθρέφτη" (μυθιστόρημα, εκδ. Μεταίχμιο, 2003)

«**Άρτεμις**… Άρτεμις, κάνε μου τη …χάρη, βγες απ' το κουκλόσπιτο, το φαγητό είναι σερβιρισμένο, θα κρυώσει.»

Η φωνή της μητέρας ακούστηκε δροσερή όπως πριν… Γιά πρώτη φορά μετά από καιρό τής φάνηκε πως δεν είχε εκείνα τα ξέφτια της νεύρωσης που την έκαναν να καθυστερεί άθελά της την εκτέλεση οποιασδήποτε εντολής ή παράκλησης. Άνοιξε τα μάτια της, εκεί μέσα έφτανε ένα φως φιλτραρισμένο μέσα από τοίχους, πόρτες κι υφάσματα. Τα χρώματα ήταν πιά δικά της αφού είχαν ταξιδέψει σε πόλεις, σ' ερήμους, σε θάλασσες.

Άρχισε απρόθυμα να βγαίνει από την ονειροπόλησή της, η επιστροφή την δυσκόλευε πάντα, απ' όπου γιά όπου. Σύρθηκε προς τη χαμηλή πορτούλα, την έσπρωξε με μιά κουτουλιά. Μιά δέσμη φωτός της χάϊδεψε το πρόσωπο. Οριοθέτησε το σώμα της στο χώρο μ' ένα αργό τέντωμα. Τα πόδια γυμνά στο ξύλινο πάτωμα, τα χέρια ανοιχτά με τις παλάμες να κοιτούν μπροστά, το κεφάλι είχε μιά ελαφριά κλίση προς τ' αριστερά.

Από κάπου φύσηξε αεράκι.

Τα μικρά φίδια των μαλλιών της σείστηκαν νωχελικά. Στάθηκε γιά λίγο στο κεφαλόσκαλο. Είδε θαμπά από μακριά το μικρό σώμα να τραμπαλίζεται, έπαιξε τρίβοντας την καμάρα των ποδιών στην κόχη του σκαλιού, πίσω-μπρος πίσω-μπρος. Κάτι μουρμούρισε στην κούκλα της τρυφερά…

……

……

Η Άρτεμις κοιτούσε το ρολόι που έσταζε βάφοντας τον τοίχο κόκκινο. Επικράτησε γιά λίγο μιά λαίμαργη σιωπή που καταβρόχθησε τις αντιδράσεις της μαζί με τις τελευταίες λέξεις της Brigitte Wiitman

«…αντιστάθηκε γιά λίγο χωρίς να ξαναβρεί ποτέ τις αισθήσεις της…»

Της έριξε μιά λοξή ματιά, το κεφάλι της γυναίκας ήταν σκυμμένο βαρύ στο στήθος. Στεκόταν ξέπνοη με την αδικαίωτη νεανικότητα του προσώπου της να την ακυρώνει. Θάμπωνε όλο καί πιό πολύ, αφομοιωνόταν από το χώρο, ένα με τα έπιπλα, με τα χρώματα του δωματίου. Το περίγραμμά της απορροφήθηκε απ' τη στόφα του καναπέ, έγινε φόντο. Μόνο η κόκκινη ανταύγεια των μαλλιών της παρέμεινε να αιωρείται γιά λίγο, μιά τελευταία άμυνα. Η Άρτεμις μάταια προσπάθησε να ταξινομήσει τις σκέψεις της, τα όσα είχε ακούσει. Δε μίλησε, δε ρώτησε τίποτα. Η γυναίκα χωρίς να σηκώσει το κεφάλι με φωνή που βγήκε απ' το πουθενά συνέχισε.

«Έφυγε ανάλαφρα όπως είχε ζήσει αφήνοντας πίσω της το μωρό, το βάρος του δεν ήταν αρκετό γιά να την κρατήσει…, πέταξε, …πάει…"

Ξερός αέρας σάρωνε τα λόγια της

«…την υπογραφή γιά την υιοθεσία του παιδιού έβαλε η αδελφή της νεκρής Brigitte Wittman.»

Απ' το παράθυρο έγερνε το απογευματινό φως. Το δωμάτιο γέμισε ώς επάνω φυσαλίδες "γιατί" σαν χαλασμένο ενυδρείο. Η Άρτεμις έκανε ν' αρπάξει μιά και να της την πετάξει κατάμουτρα, μα αυτή έ-

σπασε αφήνοντας ένα σαρκαστικό γελάκι. Άπλωσε τα χέρια να πιάσει μιάν άλλη, μα κι εκείνη έσπασε σκορπίζοντας ένα θολό μπλέ. Τα γαιώδη χρώματα του χώρου ασφυκτιούσαν τώρα σ' ένα λασπωμένο μωβ. Η Άρτεμις δεν μιλούσε, η γυναίκα βρισκόταν απλώς εκεί απέναντί της ριγμένη στον καναπέ ανακαλύπτοντας αναπάντεχα πόσα πολλά χωράει μιά μόνη μικρούλα στιγμή.

Σηκώθηκε γιά να φύγει, όχι δεν θα ρωτούσε τίποτα, ό,τι ήταν γιά να μάθει το έμαθε, πέρασε μπροστά απ' το πιάνο, κοντοστάθηκε…

Μέσα από μιά κιτρινισμένη φωτογραφία δυό δίδυμα κοριτσάκια την κοιτούσαν γελαστά.

Έκλεισε μαλακά την πόρτα πίσω της.